

РЕШЕНИЕ

№ 6199

гр. София, 23.05.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 78 състав,
в публично заседание на 04.04.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пенка Велинова

при участието на секретаря Александра Вълкова, като разгледа дело номер **10517** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 145 и сл. от АПК вр. чл. 155, ал. 2 от Закона за оръжията, боеприпасите, взривните вещества и пиротехническите изделия.

Образувано е по жалба от С. М. С., ЕГН [ЕГН], чрез адв. С. Д. - САК срещу отказ с № 23000-16282/13.10.2023 г. за връщане на огнестрелно оръжие, издаден от Началник на 06 Районно управление (РУ) при Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР).

В жалбата се твърди, че оспореният отказ е неправилен и незаконосъобразен и се прави искане да бъде отменен. Излагат се съображения, че административният орган не е съобразил, че заповедта по ЗЗДН била отменена изцяло и правните й последици не действат с обратна сила. Иска се да бъде отменен отказът за връщане на притежаваните от жалбоподателя огнестрелни оръжия. Претендират се разноски.

В съдебно заседание, жалбоподателят, чрез адв. Д. поддържа жалбата си и изразява искане да се отмени оспорения отказ.

Ответникът, чрез процесуалния си представител, оспорва жалбата и прави искане същата да бъде отхвърлена като неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Подробни съображения излага в представените писмени бележки от 02.02.2024г.

СГП не е встъпила в процеса.

Съдът, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира следното от фактическа страна:

На 20.04.2022г. по гр. д. № 19670/2022г. по описа на СРС, 89-ти с-в, е издадена заповед за незабавна защита № 90/20.04.2022г./л.33/, на осн. чл.18, ал.1 ЗЗДН, с която С. М. С. е задължен да се въздържа от извършване на домашно насилие по отношение на Т. С. К. и К. С. С.. Заповедта за незабавна защита е мотивирана с наличие на данни за пряка и непосредствена последваща опасност за живота и здравето на пострадалите лица, т.е. налице са предпоставките за издаване на заповед за незабавна защита по чл. 18 ЗЗДН. Изрично е отразено, че постановените мерки имат действие до приключване на делото с влязло в сила решение или определение.

След извършена проверка и въз основа на Решение № 230000-9104/31.05.2022г. /л.30/ на ВПД Началник 06 – РУ СДВР за отнемане на разрешение за съхранение и носене и употреба на късо огнестрелно оръжие С. С. предал с Протокол за приемане на ОБВВПИ № 142400-2549/02.06.2022г./л.37/ в 06 РУ – СДВР притежаваните от него огнестрелни оръжия, описани в разрешението и изрично посочено боеприпаси, както следва: К. марка „М.“, кал. 9x18, с № УР6911; ЛГО марка „Rottweil/500“, кал. 12, с № В39686 и ЛГО марка „ИЖ/43М“, кал. 12, с № О14297.

По цитираното гр. д. № 19670/2022г. по описа на СРС, 89-ти с-в е постановено Решение № 12073/08.07.2023г., с което е отхвърлена молбата по чл. 8, т. 1 и 2 от ЗЗДН депозирана от Т. К., с която иска защита за себе си и малолетното си дете К. С. за издаване на заповед за защита срещу С. С. за актове на домашно насилие от 06.04.2022г., 07.04.2022г. като е отказано да бъде издадена заповед за защита. Решението е влязло в сила а 17.08.2023г.

Със заявление от 14.09.2023г. до 06 РУ – СДВР /л.18/ жалбоподателят е поискал да му бъдат върнати огнестрелните оръжия, подробно описани в приемопредавателния протокол.

С атакуваният в настоящото производство Отказ изх.№ УРИ -230000-16282/13.10.2023г. /л.13-14/ на Началник на 06 РУ – СДВР на осн. чл. 83, ал. от ЗОБВВПИ е отказано връщане на огнестрелните оръжия, собственост на жалбоподателя.

В мотивите на отказа е изложено, че в случая разрешението на заявителя е отнето на осн. чл. 155, ал. 1 във вр. с чл. 58, ал. 1 т. 8 от ЗОБВВПИ от органа издал разрешението. Съгласно цитираната разпоредба разрешения за придобиване и/или съхранение и/или носене и употреба на огнестрелни оръжия и боеприпаси за тях не се издават на лице – т.8: спрямо което през последните три години са налагани мерки за защита по ЗЗДН. Органът е констатирал, че заповедта за незабавна защита срещу С. С. е издадена от СРС на 20.04.2022г., от което е видно, че предвид указания три годишен срок, визиран в разпоредбата на чл. 58, ал.1, т. 8 от ЗОБВВПИ, към настоящия момент не изтекъл и не може да бъде издадено ново разрешение на заявителя.

По делото е приложена и приобщена административната преписка.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, от легитимирано лице по чл. 147, ал. 1 от АПК и срещу подлежащ на оспорване административен акт, поради което е процесуално допустима. По същество жалбата е неоснователна, по следните правни съображения:

Съгласно чл. 168, ал. 1 вр. чл. 146 от АПК, съдът проверява законосъобразността на обжалвания административен акт, като преценява дали е издаден от компетентен орган и при спазване на установената форма, спазени ли са процесуалните и

материалноправни разпоредби по издаването му.

Обжалваният отказ е издаден от компетентен административен орган – ВПД началника на 06 РУ- СДВР, овластен съобразно чл. 83, ал. 5 от ЗОБВВПИ и съгласно заповед № 8121К-13378/17.11.2022г., издадена от министъра на вътрешните работи и видно от удостоверение № 513р-26601/13.03.2024 г. на началник 03 сектор към отдел „Човешки ресурси“ – СДВР, удостоверяващи, че длъжностното лице, подписало оспорения акт е назначен на длъжност „Началник 06 РУ-СДВР“. Спазена е предвидената от закона писмена форма по чл. 59 от АПК/л.67/.

В оспорения акт се съдържа точно описание на фактите. Изложени са мотиви и правното основание за постановения отказ за издаване на разрешение за съхранение, носене и употреба на късоцевно огнестрелно оръжие.

Съгласно чл. 155, ал. 1 от ЗОБВВПИ при настъпване на някое от обстоятелствата по чл. 58, ал. 1, т. 2 - 8 или при отпадане на основателната причина по чл. 58, ал. 1, т. 10, издаденото разрешение се отнема с решение на органа, издал разрешението. Съгласно разпоредбата на чл. 58, ал. 1, т. 8 от ЗОБВВПИ разрешения за придобиване и/или съхранение на взривни вещества и пиротехнически изделия, разрешения за придобиване, съхранение и/или носене и употреба на огнестрелни оръжия и боеприпаси за тях не се издават на лице, спрямо което през последните три години са налагани мерки за защита по Закона за защита от домашното насилие.

Безспорно е по делото, че спрямо жалбоподателят са били наложени мерки за защита със Заповед за незабавна защита № 90/20.04.2022г. Съгласно чл.19 ЗЗДН Заповедта за незабавна защита има действие до издаването на заповедта за защита или на отказа на съда, както е посочено и в издадената спрямо Ж. заповед за незабавна защита. Поради това и независимо от обстоятелството, че впоследствие молбата за издаване на Заповед за защита е била отхвърлена от СРС, то първоначално издадената заповед за незабавна защита до постановяването на окончателния акт е имала действие. Следва да се има предвид, че мерките за защита, определени в чл. 5, ал. 1 ЗЗДН, могат да бъдат наложени от съда със заповед за защита, издадена въз основа на постановено по реда на чл. 12- 15 ЗЗДН съдебно решение, но могат да бъдат наложени и със заповед по реда на чл. 18 ЗЗДН, какъвто е настоящия случай. За целите на Закона за оръжията, боеприпасите, взривните вещества и пиротехническите изделия, е ирелевантно на кое основание е наложена мярката. За законодателя е достатъчен фактът на налагане на такава мярка. Този факт по делото е безспорен. Законодателят не прави разлика нито с оглед вида на мярката по смисъла на чл. 5, ал. 1 ЗЗДН, нито с оглед на съдебния акт, с който е наложена. По съдържанието на правните си последици /вкл. за наличието на хипотезата на чл. 58, ал. 1, т. 8 от ЗОБВВПИ/, заповедта по чл. 18, ал. 1 от ЗЗДН не се различава от акта, постановен по реда на чл. 15 от ЗЗДН – и в двата случая се налагат мерки за защита от домашно насилие по чл. 5, ал. 1 от ЗЗДН. Самият факт на налагане на мярката е достатъчно основание да бъде отнето разрешителното, като административният орган действа при условията на обвързана компетентност.

В случая правилно административният орган се е позовал на обстоятелството, че три годишния срок в разпоредбата на чл. 58, ал. 1, т. 8 от ЗОБВВПИ, от издаване на заповедта за незабавна защита - 20.04.2022 г. към датата на подаване на заявлението 14.09.2023г. не е изтекъл.

Предвид горното, към момента на издаване на Отказа на Началника на 06 РУ- СДВР са били налице материално- правните предпоставки съгласно чл. 155, ал. 1, вр. чл. 58, ал. 1, т. 8 от ЗОБВВПИ, поради което издаденият отказ е законосъобразен, поради

което жалбата срещу него следва да се отхвърли.

С оглед изхода на делото на ответника следва да се присъдят разноски за юрисконсултско възнаграждение. При прилагането на чл. 78, ал. 8 от ГПК във вр. с чл. 144 от АПК, във връзка с чл. 37 от Закона за правната помощ във вр. с чл. 25 от Наредбата за заплащането на правната помощ, съдът определя като съответстващо на фактическата и правната сложност на делото възнаграждение за юрисконсулт в размер на 100 лева.

По изложените съображения, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на С. М. С., ЕГН [ЕГН], чрез адв. С. Д. - САК срещу отказ с № 23000-16282/13.10.2023 г. за връщане на огнестрелно оръжие, издаден от Началник на 06 Районно управление (РУ) при Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР).

ОСЪЖДА С. М. С., ЕГН [ЕГН], да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи юрисконсултско възнаграждение, в размер на 100 /сто/ лева.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България в 14- дневен срок от съобщението до страните за постановяването му.

СЪДИЯ: